

NEBYLO SE TU UŽ MOŽNO RVÁT ANI NIC. Tráva prorůstala kamením. To znamená, že jsme pořád ještě v době kamenné. Kamenná doba, kamenná tráva, my, lidé z doby kamenné. Identifikovat kamenný prach v dužinách trav a v tělech živočichů, jako jsou například lidé a vlci. Nikdo se o to nepokusil. Nikdo. Zatím pokračuje stejnoměrně, neúprosně rozpad vesmíru. Zánik života. Jediná, kdo mu opravdově stojí v cestě, jediná, kdo zánik zdržuje, je chlěvská mrva. Zvláštní, jediné, všemi opovrhované hovno zadržuje a pořád znova odkládá konečný zánik života! Říká se: „Posral se!“ Ale že pohnojil, o tom se mlčí. O tom člověk neuslyší ani slovo. O tom se člověk nikde nedočte. Aby mi bylo rozuměno: Jestli dotyčný svým aktem skutečně *pohnojí*, Bůh s ním. Ale jen aby pohnojil!

9

Velkoměsto je zruďné ne proto, že v něm jsou napěchované milióny lidí, ale proto, že nakládá nešetrně s fekáliemi. Splachovací záchody zahubí lidstvo. Splachovací záchody a hygiena.

CO SI PAMATUJI, BYLO JEDNO KOLO. Mělo loukotě a paprsky pro mé ruce jako stvořené. Bylo docela kulaté, kolem dokola kulaté kolo. Začátek i konec mělo na každém místě svého obvodu. Proto jsem je mohl zastavit, kdy mě napadlo, a říci: Tady je konec. A byla to pravda. Nebo jsem stejně dobře mohl říci: Tady je začátek. A byla to taky pravda. To mě dopalovalo, prosím vás, pořád začínat a pořád končit. Obojí jsem mohl směle říci a vystoupit z kola ven a pustit se ve směru některého jeho paprsku, přelézt loukotě a jít, kam mě oči povedou. Ale nikdy jsem nic neřekl, nikdy jsem nevystoupil, nepustil se, nepřešel. To mě dopalovalo, to mě právě ze všeho nejvíc žralo. Fakt mě v něm nikdo nedržel. Držel jsem se v něm sám, a to mě právě ze všeho nejvíc štválo, že se v něm držím sám. Co vlastně sleduji, když se držím v tom kolem dokola kulatém kole?

NA LIDI I VĚCI SE DÁ HLEDĚT ODEVŠAD. Třeba i ze stromu, na který se vám poštěstilo za pohromy, za té všeobecné potopy, vyšplhat. A všechno se tam shora okamžitě jeví jinak. Lze se tam nahore i bavit, i smát se tamodtud lze: Hele, hele, támhle tomu už voda dosahuje pomalu k ústům, ale pročpak je takový mrňous, proč trochu víc nepovyrostl? Přece musí vědět, že je šprček, a když ví, jaký je špunt, proč se aspoň nevyšplhal nahoru?

A temnota v našich hlavách je bez hranic, je tak děsná, že mnohým z těch, co sedí na stromě, ani nedojde, že není každému dáno růst, že každý neovládá šplhání, že prostě každý nemůže sedět na stromě, už proto ne, že bychom se tam stejně všichni nevešli.

Ký div, že pak jsme svědky výjevu řeklo by se málem biblického. Ale pozor! Tonoucí, ti dole, se chápou sekyr a podtínají strom. Teď ale doopravdy pozor! Dělají to proto, aby si po vzoru Noemově postavili archu, vor, na němž by zachránili sebe, hrdličky, holoubky, po páru od každého stvoření, anebo spíš proto, aby se zbavili posměváčků, šplhounů, tam těch nahore?

Já, jaký už jsem stromomil, na ně volám, křičím, ovšemže marně: „Probůh, zadržte! Copak nevidíte, že příval roste, stoupá výš a výš, a že dříve či později smete jako tak všechny posměváčky s koruny, škoda toho překrásného stromu, kosíci ho budou zjara hledat!“

JSOU LIDÉ, kteří věci spíš prosnívají, a jiní, kteří je promýšlejí. Jde jen o dvojí různé ustrojení lidí. Žádný z obou způsobů není nadřazen druhému. Je-li obrazivost snícího v pořádku, má stejnou šanci dobrat se skutečnosti jako člověk pracující se sylogismy. Vcelku lze pozorovat, že zástup těch, kteří se domnívají správně snít, je stejně početný jako zástup skálopevně přesvědčených o svém neomylném myšlení.

Když je myšlení unaveno, jde si na hodinku odpočinout – snít.
A co když se unaví snění?
Ach, snění je neúnavné,
snění je k neutahání,
snění je nezmar.